

Nguyễn Thế Duyên

Thằng Ngốc

Hắn bước ra khỏi nhà xuất bản, một cảm giác chán chường xâm chiếm lấy hắn. Lần trước, khi bước vào nhà xuất bản tuy có một chút hồi hộp nhưng trong hắn vẫn đầy tự tin. Hắn không thuộc loại “Văn mình vợ người”. Trước khi cầm bản thảo đến nhà xuất bản hắn đã đăng tác phẩm của mình lên mạng và theo dõi rất kĩ những phản hồi từ độc giả. Cẩn thận hơn, hắn đem copy bản thảo của mình đóng thành mấy cuốn gửi đi nhiều nơi gồm đủ mọi đối tượng từ những giáo viên dạy văn đến cô bán bánh cuốn đầu ngõ nhà hắn. Với những người không có trình độ hắn chỉ hỏi mỗi một câu

-Đọc có thích không?

Và khi tất cả đều nói rằng “Thích” thì hắn mới quyết định mang cuốn sách đến nhà xuất bản.

Mà có lẽ hắn viết tốt thật nên hôm nay, cô bé biên tập viên trẻ tuổi đã trở mắt lên nhìn hắn kinh ngạc khi hắn xưng danh

-Tôi là Duy, tác giả của cuốn Lễ máu.

-Bác là Duy?

Cô bé hỏi lại như có vẻ không tin.

-Vâng! Sao?

-Ồ! Không! —Cô gái lúng túng.—Cháu không nghĩ là bác lại già đến thế.

Độc truyện của bác cháu cứ nghĩ là bác chỉ khoảng ba lăm đến bốn mươi tuổi là cùng.

Nghe cô gái nói, hấn giật mình.

-Truyện tôi viết dở lắm à?

-Không!—Cô gái vội vàng xua tay.—Truyện bác viết rất hay, rất trẻ.

Cháu đọc một mạch hết tác phẩm của bác. Cháu đã đề nghị cho in cuốn sách này.

Trong hấn lại tràn trề hy vọng.

-Thế sách đã được duyệt chưa cô? Có hy vọng gì không?

-Cháu nghĩ là rất nhiều hi vọng. Bác ngồi chờ ở đây một lúc chị trưởng phòng của cháu về sẽ trao đổi lại với bác.

Cô gái đứng dậy đi pha trà. Ngồi buồn, hấn tiện tay mở một cuốn sách vừa in xong đang chất đống trên bàn ra đọc. Mới chưa hết một trang, mặt hấn đã nhăn lại, gấp vội cuốn sách vút lên bàn, quay sang hỏi cô biên tập viên

-Cô thấy cuốn này thế nào?

Cô gái cười, buông thông một câu.

-Cho ma nó đọc.

-Thế sao nhà xuất bản vẫn cho in?

Hấn hỏi, trong tâm trí hấn thoáng có một chút nghi ngờ. Chắc có điều gì đó mờ ám ở đây? Cuộc đời đã có quá nhiều những điều mờ ám, hấn biết vậy nhưng không bao giờ hấn nghĩ là trong văn chương, một nơi tập trung toàn những tinh hoa của tư tưởng lại có thể có điều gì đó mờ ám. Văn chương là nơi kết tinh những gì tinh khiết nhất của cuộc đời.

Cô gái cầm tách trà mang đến, cô không biết đến những suy nghĩ vừa thoáng qua trong đầu hấn, cô thân nhiên trả lời.

-Đây là những cuốn sách mà tác giả của nó mang đến thuê chúng cháu xuất bản. Mọi chi phí họ chịu hết. Chúng cháu chỉ có mỗi một việc nhận tiền

-Nhưng cuốn sách như thế này mà....

Hắn đã kịp dừng lại, nhưng cô gái vẫn hiểu hắn định nói gì. Cô bình thản trả lời

-Thì chúng cháu cũng phải sống chứ bác.

-Tôi tưởng các cô hưởng lương từ ngân sách nhà nước

-Bác lạc hậu quá. Bây giờ “Xã hội hóa” hết rồi bác ơi

Nghe ba từ “Xã hội hóa” mà hắn sồn hết cả gai ốc. Mẹ ơi! sao ba cái từ ấy kinh khủng vậy còn sợ hơn là gặp ma. Vợ hắn đi nằm viện đúng thời kì xã hội hóa y tế thế là hắn mất đứt cái xe máy để lấy tiền lo thuốc thang cho vợ. Con hắn vào đại học lại rơi đúng vào lúc xã hội hóa giáo dục và thế là cái lưng của hắn còng gập xuống để đóng hai trăm năm mươi nghìn một tháng học phí. Mọi thứ đều xã hội hóa chỉ có đồng lương hưu còm của hắn lại chẳng chịu xã hội hóa cho. Nhiều lúc ngồi ngẫm nghĩ hắn bỗng bật cười. Đúng thật! Cả cái học viện chính trị quốc gia mấy chục năm nghiên cứu mới tìm ra được độc một từ “Xã hội hóa” Làm gì chẳng hay, chẳng đẹp. Hay thì hay thật! Đẹp thì đẹp thật!. Chỉ mỗi một tội ai nghe thấy cũng sợ. Hôm nay hắn lại nghe thấy ba từ này.

Đúng lúc ấy thì cô trưởng phòng biên tập đi họp về, thấy hắn, cô cười tươi như hoa.

-Anh đây rồi, em định gọi điện báo tin mừng cho anh. Ban giám đốc vừa họp quyết định cho in cuốn của anh rồi. Ai cũng khen cuốn của anh hay và cách viết độc đáo. Giám đốc của em còn bảo

-Lâu lắm rồi mới có một tác phẩm hay mà người viết lại có trách nhiệm với bạn đọc đến như vậy. Bây giờ toàn một lũ viết nhăng viết cuội. Nghe cô trưởng phòng nói mà hắn mừng rơn

-Thế hả cô? Ôi ! Tốt quá rồi. Thế in tất cả bao nhiêu cuốn?

-In một nghìn năm trăm cuốn và anh chỉ phải chịu có năm trăm cuốn

thôi.

Một thùng nước đá lạnh âm năm mươi độ dội ùm lên đầu hắn. Hắn ngơ ngác nhìn cô trưởng phòng, hình như hắn vẫn chưa hiểu cô vừa nói cái gì. Cô trưởng phòng nhìn hắn với ánh mắt đầy thông cảm. Có lẽ cô đã gặp quá nhiều những cảnh như thế này rồi. Cô an ủi hắn.

-Anh như thế là nhất rồi đấy. Những người khác người nào viết tốt lắm thì cũng phải chịu già nửa số lượng sách in ra cơ. Mà cộng cả tiền nhuận bút với tiền chiết khấu bốn mươi phần trăm giá bìa vào thì anh phải nộp cũng chẳng đáng bao nhiêu đâu. Chỉ khoảng trên dưới một chục triệu thôi.

Nghe cô gái nói, hắn ngao ngán nhìn qua cửa sổ và mắt hắn bỗng gặp phải cái xe máy cà tàng của mình đang dựng ở ngoài sân. Cái đèn xe bị vỡ một miếng trông cứ như là một cái mũi sứt nhìn hắn đầy giễu cợt

-Văn sĩ! Hay là bán tôi đi để mua lấy cái danh với cuộc đời. Ít ra tôi cũng được hai triệu đấy. Mua danh ba vạn, Ngày trước ba vạn là cả một cơ ngơi chứ chục triệu bây giờ thì làm được cái trò trống gì. Rẻ chán!

Hắn nặng nề đứng dậy. Cô trưởng phòng hỏi.

-Ý anh định thế nào? Anh cho em biết để còn đưa vào kế hoạch xuất bản quý tới.

-Để tôi về hỏi xem vợ tôi có đồng ý bỏ dạy học chuyển sang nghề bán xôi sáng không đã.

-Sao lại thế? Em không hiểu

Cô gái hỏi. Tính hài hước trong hắn lại trỗi dậy.

-Có gì mà không hiểu.—Hắn cười.—Mang năm trăm cuốn của cô về không gói xôi thì để làm gì?

*

*

*

Ra khỏi khỏi nhà xuất bản, hấn ngán ngẩm đi lang thang ra công viên. Đang ngồi trên chiếc ghế đá phóng tầm mắt nhìn ra ngoài hồ thì một chú bé bán báo đến mời.

-Bác mua báo đi. Hôm nay có bài viết về lễ ra mắt của cuốn truyện nổi tiếng nhất việt nam với bản quyền phát hành lên đến một trăm triệu đấy bác.

Mẹ ơi! hấn thầm kêu lên. Một trăm triệu! Ngày xưa, khi nghe tin bài thơ Mầu tím hoa sim của Hữu Loan được mua bản quyền với giá một trăm triệu hấn đã thầm mơ. Giá như đời mình có thể viết được một bài thơ như thế. Nhưng rồi hấn lại tự bảo “Đừng hão huyền! Một tác phẩm như thế chỉ có thể xuất hiện một lần duy nhất trong đời”. Thế mà bây giờ lại một tác phẩm như thế xuất hiện. Hấn hấp tấp móc tiền đưa cho chú bé

-Cháu cho bác một tờ.

Cầm tờ báo, hấn vội vàng mở ngay đến trang mà chú bé vừa báo. Đây rồi! cái đầu tiên hấn nhìn thấy là ảnh một cô gái cởi trần đôi nhũ hoa được che bằng hai miếng đăng ten bé tý hình cánh hoa nửa như che lại nửa lại như hé ra, như một lời thì thầm đầy gợi cảm “Vào đây”. Sao cô gái này dám cởi trần trong buổi ra mắt công chúng nhỉ? Hấn tự hỏi. Móc lấy cái kính từ trong túi ra đeo vội lên. Giời ạ! Thì ra cô ta có mặc một cái áo không tay mỏng tang bó sát lấy cái thân hình tuyệt mỹ. Con bé này thật khéo. Hấn thầm nghĩ mặc áo thế này thà cởi hết ra còn hơn. Hấn xem một loạt những bức ảnh. Bức ảnh nào cũng như mời gọi. Đột nhiên hấn nhận ra phía trước cái quần hấn đang mặc đang phồng lên một khoảng. Hoảng hốt hấn vội vàng thọc ngay tay vào trong túi quần bẻ quặp cổ con gà trống đang ngóc lên đòi gáy vào giữa hai đùi kẹp chặt lại. Xong xuôi hấn nhìn quanh xem có ai bắt gặp điều ấy không? Không có ai thấy cả. Hấn thở phào nhẹ nhõm.

Hấn gấp tờ báo lại tự lự nhìn ra phía ngoài hồ. Mình cổ điển quá chăng? Hấn

tự hỏi mà không trả lời được. Hấn cũng đã nhiều lần vào xem ảnh khóa thân của Thái phiên trên mạng, hấn chỉ thấy một vẻ đẹp thanh khiết bay bổng. Và chính bức ảnh “Thiên thần” của ông chụp một cô gái khóa thân đang bay lên như một thiên thần dẫn dắt con người bay lên với cái đẹp đã mang lại cho hấn cảm hứng để viết nên một truyện ngắn cùng tên. Chưa bao giờ ảnh của Thái Phiên làm cái cổ gà của hấn ngóc đầu dậy. Thế mà những bức ảnh này! Hấn lại mở tờ báo ra. Lần này hấn không xem hình cô gái nữa mà lần xem những bức hình ở phía dưới. Hấn nhận ra nhà văn X lại cả nhà thơ Y nữa. Hai người này thì hấn đâu có lạ. Quá nửa cánh cầm bút ở nước Nam này đã từng đọc được tên họ trên mặt báo. Lại cả một cô nàng sao nhìn mặt hấn thấy quen quá nhưng chịu, hấn không thể nhớ được tên, hấn đã gặp cô ta liên tục trên truyền hình.

Trời ơi! Toàn những người nổi tiếng đến dự buổi ra mắt của cuốn sách. Đúng là hậu sinh khả úy. Các cụ ngày xưa nói thật không sai. Trẻ thế mà đã viết được một tác phẩm mà làm cho ông X, ông Y và cái cô gì đó nữa phải đến dự. Cái nghiệp văn chương lại nổi lên thôi thúc hấn. Hấn vẫy một cậu bé bán sách rong lại hỏi

-Có cuốn “Sợi xích” của Lê Kiều Như không?

-Có ạ.—Cậu bé lập tức trả lời,--Hàng hot đấy bác ạ

-Bao nhiêu?

Vừa hỏi hấn vừa móc túi lấy tiền

-Một trăm nghìn.

-Cái gì?

Hấn kêu lên, còn cậu bé thì nhìn hấn như nhìn một người sao hỏa vừa rơi xuống

- Hàng độc đấy bác. Phát hành có hai nghìn cuốn mà hàng vạn người hỏi mua . Bác định mua giá gốc chắc.

Hắn cắn răng đưa tờ một trăm ngàn cho chú bé. Đợi cậu bé đi xa, hắn mở đại một trang của cuốn sách ra đọc thử. Đọc được một đoạn, bỗng hắn ôm bụng cứ thế nôn thốc nôn tháo. Một cô gái đi ngang qua thấy hắn như thế thì dừng lại, nhìn hắn lo lắng hỏi.

-Anh làm sao thế? Trúng gió à?

Nói rồi cô gái mở túi xách lấy một cái khăn giấy chìa ra cho hắn. Hắn cầm lấy chiếc khăn lau mồm rồi ngẩng lên nói với cô gái

-Không! Tôi không làm sao đâu. Cảm ơn cô. Tại tôi đọc cuốn sách này mà cảm thấy buồn nôn quá.

Đúng thật! Sau khi đã nôn một đồng tương rồi mà hắn vẫn còn cảm thấy lờ mờ ở cổ họng. Một cảm giác ghê ghê, khăm khăm, tanh tanh như vẫn còn vương trên đầu lưỡi hắn. Cô gái cầm cuốn sách lên xem và ngồi xuống bên cạnh hắn

-Anh đọc cuốn sách này làm gì mà chẳng buồn nôn.

-Đây là cuốn sách được nhà xuất bản hội nhà văn phát hành cơ mà
Hắn cãi. Cô gái nhìn hắn thương hại

-Bây giờ xã hội hóa rồi. Ai có tiền thì người ấy in thôi.

Hắn thờ dài, cô gái cũng thờ dài đầy cảm thán. Hắn nhìn cô gái dè dặt hỏi

-Tôi hỏi khí không phải. Hình như cô cũng có duyên nợ với cây bút thì phải?

Cô gái nhìn hắn với một ánh mắt buồn rầu.

-Vâng! Em đã từng đạt giải nhì trong cuộc thi viết văn của tạp chí văn nghệ quân đội năm chín mươi.—Cô gái chăm chú nhìn hắn rồi hỏi lại.—Mà anh hình như cũng có nghiệp chương với văn chương. Anh tên gì vậy?

-Tôi là Duy

Cô gái ồ lên một tiếng đầy vui mừng.

-Hóa ra anh là người viết “Lẽ máu”.—Cô chìa tay ra cho anh.—còn em là

Mai.

Hắn cảm thấy lúng túng. Cô ta biết mình mà mình lại không biết cô ta mặc dù cô ta đã từng đạt giải nhì trong một cuộc thi đầy uy tín trong giới cầm bút.

-Xin lỗi! Cô dùng bút danh gì khi viết vậy?

Hình như cô gái biết hắn nghĩ gì trong đầu. Cô cười cười mở.

-Anh không biết được em đâu. Em nghỉ viết đã lâu lắm rồi.

-Sao vậy?

Nghe hắn hỏi, cô gái nín lặng nhìn ra phía ngoài hồ một lúc rất lâu rồi mới quay lại nói với hắn bằng một trầm trầm, u uất

-Văn chương chết rồi anh ạ

Hắn cũng nhìn ra xa, vô định rồi hỏi lại cô gái bằng một giọng rất nhỏ

-Ừ! Có lẽ cô đúng. Văn chương chết rồi. Nhưng sao lại thế nhỉ?

Cô gái nhìn hắn với ánh mắt đầy thương cảm. Có lẽ cô cũng từng đã có thời như hắn. Không cần gì cả, chỉ muốn đốt cháy mình cho những khát vọng cao đẹp của con người bùng lên trong những trang sách. Hắn đâu cần tiền! Hắn đâu có nghĩ đến những đồng tiền nhuận bút còm cõi. Hắn chỉ muốn đưa đưa con tinh thần của mình chào đời và hắn biết những đứa con của hắn đâu phải là những đứa trẻ xấu xí, què quặt như những đứa con tinh thần hắn đang đọc đây. Thế nhưng đứa con của hắn đã không được chào đời. Tại sao?

Hắn lấy bản thảo cuốn sách của mình ra lặng lẽ châm lửa đốt. Cô gái ngồi nhìn hắn đốt bản thảo không nói một lời. Một đám học sinh đi ngang qua, thấy lạ chúng đứng lại nhìn. Một cô bé cầm cuốn sợi xích lên đọc một đoạn rồi nói với bọn bạn.

-Tao nghĩ ra rồi. Dễ nhất chỉ có làm văn sỹ. Kì này tao sẽ thi vào trường viết văn Nguyễn Du

Hắn lắc đầu bảo với cô bé

-Làm văn sỹ không dễ đâu cháu ạ

-Sao không dễ?—Cô bé cự lại hần—Cháu mà tụt quần ra thì cháu sẽ là nhà văn nổi tiếng ấy chứ. Cháu trẻ và xinh như thế này cơ mà

Nguồn: Tác giả/VNthquan - Thư viện Online

Được bạn: NgụyXưa đưa lên

vào ngày: 22 tháng 6 năm 2010